

дѣлъ на землѧта, и въ кѣреныте дѣрвени сѣдѣли
 мнѣбо гѣтета разлѣчни, и пѣали красно, на който
 пѣанѣто было соединено съ радость и скрѣбъ. Въ
 кѣреныте дѣрвени тѣкли истобчицы ст҃дѣни, и во-
 дата имъ была сладка като захаръ. Александъръ
 като стѣвалъ срѣшнѣлъ єднаго отъ блаженныте,
 и рѣкълъ: нека є мѣръ вѣмъ брате. А той мѣ стѣ-
 вѣшнѣлъ: на сїчки вы нека є мѣръ, царь Александъръ:
 Александъръ мѣ рѣкълъ да се разговбратъ, а
 той рѣкълъ: иди напредъ при первыте наши, кой-
 то те чакатъ, и циѣ те заведатъ при царѣ нашего
 єнаинда. Той циѣ те побѣчи за дѣшата ти, живо-
 тъти ти, и за смѣртьта ти. Тогава и злѣзли мно-
 го да посрѣшнатъ Александра, и сїчките го цѣлувѣ-
 ли въ оустата, и мѣ казали колкото нѣщѧ циѣли
 да мѣ слѣчатъ. Александъръ се чудилъ на оумѣтъ
 имъ, и дѣмалъ: аджева человѣцыли са тіа, или
 ангели. Завѣли го при царѣ єнаинда, който сѣдѣлъ
 подъ єдно дѣрво плодовито, гдѣто тѣкълъ истоб-
 никъ, а постѣлката мѣ и покрывката мѣ была отъ
 листата на дѣрвото. єнаиндъ като видѣлъ Александра,
 помахалъ главата си, и рѣкълъ: Защо
 си дошѣлъ при насъ царь Александре. Отъ ксѣтны-
 ютъ и грѣшныятъ свѣтъ. Фаналъ го за ржката,
 и го тѣрналъ при него да сѣдне, и мѣ рѣкълъ: Ра-
 дѣйсе царь Александре, защо ты си главата на сїч-
 ките: кога обладаешъ сїкиютъ свѣтъ, ще наслѣ-
 дишъ андана. Александъръ като чѣлъ тіа дѣмы,